

Phoenix

Adina Speranta

O pâclă mă-mpresoară, mi-e inima captivă
în amorțeala rece cu iz de mucegai,
insertii perimate plutesc azi în derivă
acoperind cu mângă parcursul către rai.

O noapte-nșelătoare mă ține strâns în brațe,
se infiltrează-n oase, și oasele mă dor,
particule de apă se-nfig ca niște gloanțe
în carnea devastată de-un chin devorator.

S-a instalat teroarea în ceata demodată,
cuvintele-s bolnave, risipă fără rost,
nu mai găsesc emoții... nu mai trăiesc o dată
să spulber încleștarea în care prinsă-am fost?

Se zbate anacronic pe foaia de hârtie,
neputincios, un strigăt în universul mort,
m-au destinat tăcerii, dar încă mă simt vie
cu toata apăsarea poverii ce o port.

Voi scrie disperarea și versul o să doară,
trăim numai o dată, murim de mii de ori,
o plagă este bezna, dar este necesară
pentru-a-nvăța în viață că trebuie să zbori.

Adina V.

22. 02. 2018